

диво и естествено народно желание да удовлетвори и не се задоволи съ това само св. църква, а, напротив, прѣдприе още по-строги мѣрки противъ това народно движение, тя почна да изпраща за архиереи вѣрни изпълнители на дръзски замисли, немолими за българското паство, налагани съ сила и принуждение на стадото; тѣ усилиха враждата, растеше народното недоволство, до като най-послѣ злобата замѣсти мира и евангелската любовъ. Въ 1860 година българскитѣ прѣдставители въ народното събрание прѣдложиха и писмено, че народътъ разширява своитѣ прѣдишни заявления и настоятелно иска възстановяването на унищоженитѣ отъ вселенската патриаршия самостоятелнитѣ църковни начальства: Охридско и Търновско. И на това всенародно изявление гръцката църква не даде достойно внимание. Правдиво бѣ възмутенъ българския народъ отъ жестокостта на фенерската църква, жертва на която не малцина велики мъже българи станаха, но въ исто врѣме гръцката жестокость и бесмилосърдие възпламениха въ християнска ревность сърдцата на еднородци наши архиереи, вдѣхна имъ бодрость и самотверженость, за да прѣзратъ достойно гоненията, и, основани на своята архиерейска съвѣсть, да провъзгласятъ църковно онеправданието, на което бѣше прѣдметъ българския народъ. Но на евангелската ревность и самотверженость на тия светители църковни, които се осмѣлиха да издигнатъ гласа си въ защита на правдата, фенерската църква отговори пакъ съ насилие. Тия светители като злодѣйци бидоха пратени на жестоко и плачевно заточение. Бѣха низвержени отъ своя светителски санъ. Но такава е людската сѣдба! Кои бѣха тия великани, отлични по своя духъ и любовъ къмъ ближния — по